

HOEVEEL BELGISCHE INTERIEURONTWERPERS KUNNEN ZEGGEN DAT ZE AL EEN 'GEORGIAN TOWNHOUSE' IN LONDEN VAN ZES VERDIEPINGEN HELEMAAL MOCHTEN RENOVEREN? BITTER WEINIG. MAAR GERALDINE DOHOGNE – ONTHOUD DIE NAAM – KLAARDE DE KLUS ALS GEEN ANDER. 'DIT HUIS MOET NIET ALLEEN MOOI ZIJN, HET MOET VOORAL GEBRUIKT WORDEN.'

TEKST: THIJS DEMEULEMEESTER

FOTO'S: MICHAEL SINCLAIR

GEORGIAN ON MY

MINN

ONDER DE BELGISCHE
INTERIEURARCHITECTE GERALDINE
DOHOGNE IS OPGENOMEN IN DE
INTERNATIONALE TOP 100 VAN HET
BRITSE MAGAZINE HOUSE & GARDEN.

Wat er absoluut moest komen? Een gezellige bibliotheek in wortelhout, een lichtrijk atrium en een keuken in ‘verdigris’ koper. Wat het Londense townhouse moest uitstralen? Een plek waar je voluit kunt leven, ondanks de kunst en de prestigieuze afwerkingsgraad. Geen simpele opdracht, maar de Belgische interieurontwerpster Geraldine Dohogne slaagde met grote onderscheiding. Niet voor niets selecteerde het Britse magazine House & Garden haar voor zijn top 100 van toonaangevende interieurontwerpers. Als je het ons vraagt: een terechte internationale erkenning voor de ‘hidden gem’ uit ons land.

HOTELALLURES

Als je haar naam niet kent, sliep je misschien wel – zonder het te beseffen – in een van haar realisaties: Dohogne ontwierp luxehotels en lodges voor de Zannier-groep in Cambodja, Namibië en Vietnam. Dichter bij huis, aan de Gentse Graslei, richtte ze het hotel 1884 The Post in. The Cobbler, de prachtige hotelbar in het verbouwde neoklassieke postkantoor, is zo’n geheime plek dat je er zelfs – we spreken uit ervaring – echte Gentenaars nog mee kunt verrassen. ‘In het aanpalende conciërgegebouw opende zopas een guesthouse met vier kamers’, onthult ze. ‘Tegelijk werk ik aan hotelprojecten in Sri Lanka, Nepal en Zwitserland.’

Toegegeven: ook dit Londense privéproject heeft hotelallures. Niet omdat het townhouse eruitziet als een hotel, wel omdat gastvrijheid er centraal staat én er over elk detail is nagedacht. ‘Alles is maatwerk, tot de lakens en servetten toe’, vertelt Dohogne. ‘De bewoners, een veelreizend sikh-koppel met twee jonge kinderen, wilden vooral een woning die past bij hun manier van leven. Royaal, maar niet stijf. Verfijnd, maar evengoed geknipt voor een gezinsleven, gasten en grote familiediners.’

REMIX

Hotel of privéopdracht: een interieur begint voor Dohogne nooit met een moodboard of stoffenstalen. De plek komt op de eerste plaats. ‘Ik móét de locatie zien. Pas daarna kan ik het verhaal beginnen te schrijven. De geschiedenis van het gebouw was een belangrijk vertrekpunt: het interieur respecteert het karakter van het Georgian townhouse uit 1826. Overal hebben we geprobeerd historische vormen

en elementen te bewaren en er tegelijk iets hedendaags aan toe te voegen’, zegt ze. Concreet: oude sierlijsten werden opnieuw gemaakt, bestaande schouwen kregen een opfrisbeurt en klassieke vloerpatronen kwamen terug, maar dan in een frisse uitvoering. Dohogne reconstrueerde het verleden niet, maar remixte het tot iets nieuws, relevant voor vandaag.

Bijkomende uitdaging: toen Dohogne bij het project betrokken raakte, waren de architecturale lijnen al uitgetekend. Bij de voorafgaande verbouwing behielden de architecten de historische verhoudingen, maar ze voegden achteraan een spectaculair dubbelhoog atrium toe – compleet met keuken, zitruimte, eetkamer en sculpturale trap. En met een dakterras als cherry op de Londense cake. Toch is Dohognes stempel heel voelbaar: van de kwaliteitsmaterialen en ongedwongen meubels tot het bedlinnen en de kunst. Maar vooral door de generositeit waarmee ze het project infuseerde.

CONTRASTRIJK

De hal zet meteen de toon. Verschillende marmersoorten vormen er een grafische vloer, geïnspireerd op het parket dat elders in het huis terugkomt. Die hal is geen loutere doorgangruimte: ook hier kunnen gasten ‘en grand comité’ worden verwelkomd. De formele eetkamer, bedoeld voor gezellige diners, is ondergebracht op de mezzanine boven het atrium. Terracottakleurige wanden, vintage houten stoelen rond een travertijnen tafel, een oude meester naast een hedendaagse armsculptuur van de Brusselse kunstenaar Hans Op de Beeck: Dohogne speelt er meesterlijk met contrasten. Oost en West, artistiek en praktisch, oud en nieuw, waardevol en preten-

LINKS ACHTER DE HISTORISCHE
GEVEL VAN DIT LONDENSE HUIS UIT
1826 SCHUILT EEN DUBBELHOOG
ATRIUM, DAT CONTRASTEERT MET HET
GEORGIAANSE KARAKTER.

CREDIT: COURTESY OF GERALDINE DOHOGNE.

RECHTS DE VERSCHILLENDE MARMERSOORTEN IMITEREN EEN PARKET IN HONGAARSE PUNT DAT ELDERS IN DE WONING LAG.

UITERST RECHTS ZIJDE, FLUWEEL EN WORTELHOUT IN DE BIBLIOTHEEK CREËREN EEN WARM CONTRAST MET HET ATRIUM.

ONDER DE EETKAMER OP DE MEZZANINE BRENGT TERRACOTTAKLEURIGE WANDEN EN TRAVERTIJN SAMEN.

‘Hoe intenser in dit huis geleefd wordt, hoe meer sporen het krijgt. Dat maakt het mooi.’

tieloos, formeel en ongedwongen: dit interieur kon onmogelijk uit een catalogus komen. Het is puur maatwerk, afgestemd op deze specifieke plek en deze bewoners met sikh-roots.

‘Materiaal is voor mij nooit louter decoratie of een statement. Het draagt licht, maar creëert ook diepte en sfeer. En – zeer belangrijk – het moet mooi verouderen’, zegt ze. Het beste bewijs? De keukenfronten in ‘verdigris’ koper. ‘De eigenares wilde absoluut dat blauwgroene patina. We lieten het materiaal speciaal behandelen om het duurzaam en onderhoudsvriendelijk te maken.’

Voor de textuurverf, die door de hele woning terugkomt, moest Dohogne de Britse ambachtslui wel overtuigen. ‘Die techniek bleek in Engeland veel minder ingeburgerd dan in België. Uiteindelijk is vrijwel de volledige woning ermee afgewerkt.’ Behalve de bibliotheek, waar zijde, fluweel en wortelhout voor een cocooneffect zorgen.

GROEVE-HOPPING

Marmer is nog zo’n evergreen in Dohognes palet. Het duikt hier in verschillende gedaantes op. Soms monumentaal, zoals het zes meter brede travertijnen hoofdeinde in de mastersuite. Soms grafisch, zoals in de schaakbordvloer met verschillende marmer-soorten. Soms subtieler, in Arthur Vallins sculpturale tafel met organische voet. ‘We reisden samen met de klant naar verschillende Italiaanse groeves om het juiste marmer te kiezen’, zegt Dohogne. ‘Ook de meubels zijn op die persoonlijke manier uitgezocht. Ik trok met de bewoners naar de Brusselse Zavel en de Parijse Marché aux Puces. Oude stukken lieten we herbekleden met door ons gekozen stoffen, zodat ze beter in het geheel pasten. Zo kwam alles langzaam samen in één verhaal.’

De kunst in dit townhouse is een apart verhaal. ‘De bewoners bouwden actief aan een collectie die met hun persoonlijkheid resoneerde. Het ging er niet om een woning te ontwerpen rond hun collectie. De twee evolueerden synchroon’, zegt Dohogne. Fernando Botero’s ‘Mona Lisa’ uit 1959 creëert spanning in de ‘drawing room’, terwijl kunstenaar Nancy Daniell het plafond van de slaapkamer voorzag van bloemenmotieven. Maar de opmerkelijkste kunstintegratie is toch ‘Bone Sprouts’, Sissi Daniela Olivieri’s

installatie in keramiek, die langs de trap omhoog woekert richting de mezzanine. 'De klant wilde de focus leggen op vrouwelijke kunst', zegt Dohogne. 'Kunst maakt hier deel uit van het dagelijks leven.'

CRAFT ROOM

Eerlijk gezegd bedriegen de foto's een beetje, want dit Londense townhouse ziet er nogal statig uit. Alsof alles een vaste plek heeft. Maar in de praktijk is het interieur ontworpen om flexibel te zijn. 'De familie verwelkomt vaak en veel gasten. Voor grote diners schuiven ze meubels aan de kant en zetten ze lange tafels bij. Ruimtes veranderen hier gemakkelijk van functie', aldus Dohogne.

Op de vierde verdieping bereikt de flexibiliteit haar toppunt. De zogenaamde 'craft room' dient tegelijk als atelier, thuisbioscoop en logeerplek. 'Zo krijgt die verdieping een dagelijkse invulling', zegt Dohogne. 'Ik vermijd liever onbenutte ruimtes. Een huis dient om ten volle in te wonen, en niet om dat te beperken tot een paar kamers. Dat mensen hun huis integraal gebruiken en hun geluk delen met anderen, geeft me de meeste voldoening. Een interieur moet kunnen leven én doorleven.' ♦

GERALDINEDOHOGNE.COM

'In het aanpalende conciërgegebouw opende zopas een guesthouse met vier kamers.'

LINKS Elk kunstwerk is specifiek voor deze woning uitgezocht. Zoals 'Portrait with a Moustache' van Nicolas Party in de zithoek met een 'Pierre Augustin Rose'-sofa in 'Pierre Frey'-stof.

BOVEN Keukenfronten in 'Verdigris' koper: speciaal behandeld om het karakteristieke blauwgroene patina duurzaam te verankeren.

